

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Izabela Korpik

Protokolant: po. stażysty Weronika Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko

M. P. (1)

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 205.895,68 zł (dwieście pięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych liczonymi od kwoty 148.827,32 zł (sto czterdzieści osiem tysięcy osiemset dwadzieścia siedem złotych trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- kosztami procesu obciąża pozwaną i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 21.112,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Izabela Korpik

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu za pośrednictwem urzędu pocztowego w dniu 21 czerwca 2017 r. powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. P. (1) kwoty 205.895,68 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych liczonymi od kwoty 148.827,32 zł od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania sądowego wg norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego, opłatą sądową, a także dalszymi kosztami jakie mogą zostać poniesione przez powódkę w toku postępowania.

W uzasadnieniu powódka podała, że strony w dniu 13 grudnia 2007 r. zawarły umowę kredytu hipotecznego nr (...) na kwotę 217.150,00 zł z okresem kredytowania od dnia 13 grudnia 2007 r. do dnia 14 grudnia 2037 r. Wskazała, że pozwana była zobowiązana do dokonywania w okresie objętym umową spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek bankowy do obsługi umowy w terminach i kwotach określonych w umowie. Wyjaśniła, że pozwana nie dokonywała płatności w ustalonych kwotach i terminach. Podniosła, że na podstawie § 12 ust. 1 umowy wypowiedziała pozwaną umowę, wzywając do spłaty całej pozostałej do zapłaty kwoty zadłużenia, wskazując, że brak zapłaty będzie skutkował postawieniem w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia i skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Powódka zaznaczyła, że pozwana w ugodzie z dnia 10 lipca 2012 r. uznała dług zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podkreśliła, że przedmiotowa umowa ugody została zawarta jako terminowa ze wskazaniem dnia 31 maja 2015 r. jako terminu zapłaty ostatniej raty zrestrukturyzowanego zadłużenia, a data ta stanowi również datę, od której rozpoczął bieg 3 – letni termin przedawnienia w sprawie. Podała, że pozwana nie wywiązała się z postanowień ugody, zatem wystawiła wyciąg z

ksiąg bankowych, który przedstawia wszystkie dokonane przez pozwaną wpłaty i sposób ich rozliczenia na dzień wystawienia wyciągu. Powódka wskazała, że na dochodzone przez nią roszczenie składają się kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 148.827,32 zł, niespłaconych odsetek karnych w wysokości 12.524,35 zł, niespłaconych odsetek umownych w wysokości 44.544,01 zł. Podniosła, że dochodzi dalszych odsetek od kwoty kapitału w wysokości zgodnej z art. 359 § 2¹ k.c.

Pismem procesowym z dnia 2 sierpnia 2017 r. powódka wskazała, że pozwaną w niniejszej sprawie jest M. P. (1), która w dniu zawarcia umowy kredytu nosiła nazwisko P. (k. 132).

Nakazem zapłaty z dnia 16 października 2017 r. referendarz sądowy uwzględnił żądanie pozwu (k. 137).

W ustawowym terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty złożyła pozwana, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia wierzytelności dochodzonych pozwem. Przyznała, że strony zawarły umowę kredytu nr (...) na kwotę 217.150,00 zł z okresem kredytowania od dnia 13 grudnia 2007 r. do dnia 14 grudnia 2037 r. Potwierdziła również, że umowa kredytu została przez powódkę wypowiedziana, a strony w dniu 28 czerwca 2012 r. zawarły ugodę. Pozwana wskazała, że w treści ugody strony uregulowały sposób i terminy zapłaty kwoty 43.200,00 zł, oznaczając, że ugodą co do spłaty ww. kwoty została zawarta do dnia 31 maja 2015 r. Zaznaczyła, że w treści ugody strony w żaden sposób nie uregulowały sposobu i terminu spłaty pozostałej kwoty 185.110,94 zł. W ocenie pozwanej wymagalność kwoty 185.110,94 zł istniała na dzień zawarcia ugody, a zatem od dnia 28 czerwca 2012 r. powodowi biegł termin przedawnienia roszczenia o zapłatę. Pozwana podniosła, że przedawnienie dochodzonej kwoty nastąpiło w dniu 28 czerwca 2015 r., a do tego czasu powódka nie podjęła żadnych czynności mających na celu przerwanie biegu terminu przedawnienia. Pozwana podała, że wszystkie okoliczności wypowiedzenia ugody dotyczyły tylko spłaty kwoty 43.200,00 zł, nie pozostałych 185.110,94 zł. Podkreśliła, że ugodą dotyczyła wyłącznie kwoty 43.200,00 zł, a ugodą ta jest faktycznie wykonywana, o czym świadczą dokonywane wpłaty. Pozwana zakwestionowała w całości sposób wyliczenia dochodzonej kwoty, a w szczególności wysokości odsetek karnych, a także kwotę niespłaconych odsetek umownych. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwana wskazała, że nawet gdyby przyjąć, że ugodą dotyczyła faktycznie wstrzymania spłaty kwoty 185.110,94 zł, to termin trwania ugody w tym zakresie nie został określony, a zatem by dochodzić zapłaty ww. kwoty powódka musiałaby tę ugodę wypowiedzieć, czego nie zrobiła, a zatem żądanie pozwu jest przedwczesne. Pozwana zaznaczyła, że widzi możliwość zawarcia ugody w ten sposób, że wyrazi zgodę na spłatę kwoty 161.351,67 zł w miesięcznych ratach każda po 1.500,00 zł z jednoczesnym zrzeczeniem się przez wierzyciela z dochodzenia pozostałych roszczeń a także przy wzajemnym zniesieniu kosztów niniejszego postępowania(k. 147-149).

Pismem procesowym z dnia 6 grudnia 2017 r. pozwana zakwestionowała wyliczenie przez powódkę odsetek karnych w wysokości 12.524,35 zł oraz odsetek umownych w wysokości 44.541,01 zł oraz wniosła o zobowiązanie powoda do wskazania sposobu naliczenia tych odsetek, a w szczególności wskazania kwoty od której były liczone odsetki, stopy oprocentowania oraz podstawy faktycznej ustalonej przez powódkę podstawy oprocentowania(k. 163-164).

Pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2017 r. powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powódka podniosła, że termin przedawnienia został przerwany przez zawarcie ugody w dniu 28 czerwca 2012 r., w której pozwana uznała całość roszczenia. Zdaniem powódki termin przedawnienia powinien być liczony zgodnie z harmonogramem płatności poszczególnych rat. Wskazała, że zawarta umowa była umową terminową, a termin wymagalności ostatniej raty został wskazany na dzień 31 maja 2015 r. Powódka zaznaczyła, że pozwana uznała całość swojego zobowiązania za wymagalne i prosiła o rozłożenie części zadłużenia na 36 miesięcznych rat po 1200 zł począwszy od czerwca 2012 r., przy czym zapewniła, że będzie dokonywała terminowych spłat rat, czego przy wykonywaniu ugody dotrzymała. Podkreśliła, że w samej ugodzie pozwana uznała kwotę wymagalnej wierzytelności w wysokości 228.310,94 zł, nadto w ugodzie pozwana uznała całość swojego zobowiązania za bezsporne, co czyni niezrozumiałym kwestionowanie wymagalności roszczenia w sprawie. Powódka przyznała, że zgodziła się na spłatę przez pozwaną w ratach części zadłużenia, to jest kwoty 43.200 zł, co nie oznacza że pozostała kwota wymagalnej wierzytelności przestała istnieć. Powołała się na stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi, wyrażone w wyroku z dnia

20 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa 1371/16, zgodnie z którym zawarcia umowy nie poczytuje się jako nowej umowy, jeśli cel i treść umowy jednoznacznie wskazują, że w umowie chodzi o zmianę istniejącego już między stronami stosunku prawnego w celu usunięcia niepewności albo zapewnienia realizacji roszczeń wynikających z tego stosunku. Powódka wskazała, że wierzytelności nie można uznać za przedawnioną, ponieważ została zabezpieczona hipoteką. Podniosła, że art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wzmacnia pozycję prawną wierzyciela hipotecznego w stosunku do pozwanego, który jest właścicielem obciążonej nieruchomości, przepis ten wyłącza skutki przedawnienia zabezpieczonej wierzytelności w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo do zaspokojenia z obciążonej nieruchomości, a hipoteka pozostaje w mocy niezależnie od tego, jak długo istnieje i jest wymagalna zabezpieczona wierzytelność. Powódka zaznaczyła, że na wysokość zobowiązania składa się: kwota niespłaconego kapitału w wysokości 148.827,32 zł, kwota niespłaconych odsetek karnych w wysokości 12.524,35 zł, kwota niespłaconych odsetek umownych w wysokości 44.544,01 zł. Podniosła, że dochodzi dalszych odsetek od kwoty kapitału w wysokości zgodnej z art. 359 § 2¹ k.c. Wskazała, że w treści umowy określony został sposób naliczania odsetek, tak więc pozwana podpisując umowę zgodziła się na to, by w sprawie te odsetki zostały naliczone w odpowiedniej wysokości. Odnosząc się do zarzutu niewypowiedzenia umowy, podała, że zgodnie z warunkami umowy ostatnia rata miała zostać wpłacona w dniu 31 maja 2015 r., co oznacza że w tym terminie umowa została zakończona, więc nie musiała zostać wypowiedziana. W ocenie powódki powyższe powoduje, że mogła dochodzić spłaty pozostałej kwoty(k. 159-161).

W piśmie procesowym z dnia 27 grudnia 2017 r. powódka wskazała, że po zaprzestaniu spłaty rat w określonej wysokości, zgodnie z § 5 ust. 1 zawartej umowy kredytu hipotecznego, bank był upoważniony do naliczania odsetek karnych od przeterminowanych rat kapitałowych w wysokości 1,5 stopy oprocentowania kredytu, które w dniu zawarcia umowy wynosiło 6,54% w stosunku rocznym. Podała, że naliczenie odsetek za opóźnienie ma swoje uzasadnienie w art. 481 k.c., a tak ustalone odsetki za opóźnienie wynoszą 7% w skali roku. Podniosła, że maksymalne odsetki za opóźnienie nie mogą przekraczać 14% w stosunku rocznym. Zaznaczyła, że w związku z zaprzestaniem przez pozwaną spłat rat kredytu, w dniu 2 kwietnia 2010 r. wezwała pozwaną do zapłaty 1.596,70 zł tytułem kapitału wymagalnego, 1.365,39 zł tytułem odsetek łącznych, 27,00 zł tytułem prowizji i opłat, natomiast kolejne wezwanie skierowała dnia 8 grudnia 2010 r. na kwotę 606,60 zł tytułem kapitału i 1.679,02 zł tytułem odsetek łącznych. Nadmieniła, że podział na raty kapitałowe i odsetkowe został wyszczególniony w harmonogramie spłat. Powódka podała, że aktualna maksymalna wysokość odsetek umownych wynosi 10% w skali roku, a zgodnie z umową oprocentowanie kredytu wynosiło w dniu zawarcia umowy 6,54% w stosunku rocznym, było zmienne i ustalane w oparciu o stopę referencyjną 3M WIBOR, a pierwsza zmiana miała nastąpić po upływie 3 miesięcy od dnia podpisania umowy. Wyjaśniła, że w związku z tym, że stopa oprocentowania ulegała zmianie zaznaczyła, że faktycznie wykorzystywana kwota kredytu może być niższa od kwoty ustalonej w umowie, a okres faktycznego korzystania z kredytu krótszy od uzgodnionego w umowie. W ocenie powódki wszystkie niezbędne informacje w zakresie naliczania odsetek karnych zostały wykazane w dokumentach wystawionych dnia 10 maja 2017 r. dotyczących okresów odsetkowych od 9 lutego 2001 r. do 10 maja 2017 r. (k. 176-178).

Do końca procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 grudnia 2007 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (obecnie Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) zawarła z M. P. (2) (obecnie P.) umowę kredytu hipotecznego w złotych nr (...). Na mocy umowy powódka udzieliła pozwanej kredytu w łącznej kwocie 217.150,00 zł. Okres kredytowania określony został od dnia 13 grudnia 2007 r. do dnia 14 grudnia 2037 r. Oprocentowanie kredytu było zmienne, w dniu zawarcia umowy wynosiło 6,54% w stosunku rocznym. Rzeczywista stopa oprocentowania kredytu wynosiła 7,00%. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z odsetkami do dnia 10 każdego miesiąca, aż do całkowitej spłaty kredytu, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu. Termin spłaty rat oraz wysokość rat określał harmonogram spłaty, który stanowił integralną część umowy. Z tytułu niespłaconego w terminie kredytu/raty kredytu powódce przysługiwały odsetki za opóźnienie spłaty w wysokości 1,5 stopy oprocentowania kredytu w

terminach zalegania z zapłatą, nie więcej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Zabezpieczenie kredytu stanowiła hipoteka zwykła w kwocie 217.150,00 zł oraz hipoteka kaucyjna zabezpieczająca odsetki umowne i koszty uboczne w kwocie 108.575,00 zł ustanowiona na nabywanej nieruchomości. Umowa przewidywała także dodatkowe zabezpieczenia kredytu. § 12 ust. 1 umowy zastrzegł prawo powódki do wypowiedzenia umowy kredytu lub obniżenia kwoty przyznanego kredytu w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w razie utraty przez pozwaną zdolności kredytowej.

W dniu zawarcia umowy pozwana złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji zapłaty, wypełniła deklarację wekslową oraz weksel in blanco, udzieliła pełnomocnictwa powódce do wypłaty środków pieniężnych znajdujących się na prowadzonym dla niej rachunku bankowym w przypadku niespłacenia przez nią w terminie kwot wynikających z umowy kredytu. Powódka zgodnie z umową kredytu złożyła również deklarację ubezpieczeniową.

Dowód: Odpis Pełny z Rejestru Przedsiębiorców (k. 106 – 116) umowa kredytu hipotecznego w złotych (k. 5 -12), projekt harmonogramu spłaty kredytu (k. 41), oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k. 13), deklaracja wekslowa (k. 14), weksel in blanco (k. 15), pełnomocnictwo (k. 16), dyspozycja dotycząca konta osobistego integrum (k. 24), deklaracja ubezpieczeniowa (k. 21 – 22), oświadczenie z dnia 13 grudnia 2007 r. (k. 23)

Pozwana ustanowiła na rzecz powódki hipotekę zwykłą w kwocie 217.150,00 zł na nieruchomości: działce gruntu o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 424,00 m², zabudowanej domem jednorodzinny w zabudowie bliźniaczej o powierzchni 130 m², położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na powyższej nieruchomości pozwana ustanowiła na rzecz powódki hipotekę kaucyjną do kwoty 108.575,00 zł.

Dowód: oświadczenie o ustanowieniu hipoteki zwykłej (k. 19), oświadczenie o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej (k. 20).

Pismem z dnia 2 kwietnia 2010 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 3.221,09 zł, z zastrzeżeniem, że w przypadku niespłacenia zadłużenia w terminie, wezwanie stanowić będzie wypowiedzenie umowy kredytowej z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, który był liczony od 8 dnia licząc od dnia doręczenia pisma.

Dowód: wezwania do zapłaty z dnia 2 kwietnia 2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 88 – 90).

Pismem z dnia 8 grudnia 2010 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania kwoty 606,60 zł tytułem spłaty kapitału oraz 1.679,02 zł tytułem odsetek.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 8 grudnia 2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 91 – 93).

Pismem z dnia 22 grudnia 2010 r. powódka w związku z brakiem spłat kredytu wraz z odsetkami wypowiedziała pozwanej umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, który liczony był od dnia doręczenia wypowiedzenia. Powódka poinformowała, że rozwiązanie umowy spowoduje, że pozwana będzie zobowiązana do zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty zadłużenia, z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowy. Jednocześnie wskazała, że zadłużenie pozwanej na dzień sporządzenia wezwania wynosiło z tytułu kapitału 209.142,90 zł oraz odsetek 2.551,22 zł, a także że od dnia wymagalności zadłużenia naliczane są od kwoty kapitału podwyższone odsetki za opóźnienie w wysokości określonej w umowie. Pozwana odebrała pismo z w dniu 27 grudnia 2010 r. zatem wypowiedzenie zostało dokonane z upływem dnia 27 stycznia 2011 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 94 – 96).

Dnia 28 czerwca 2012 r. powódka zawarła z pozwaną umowę ugody przewidującą zmianę sposobu spłaty. W umowie strony zgodnie oświadczyły, że na dzień zawarcia ugody kwota wymagalnej wierzytelności powódki wobec pozwanej z tytułu umowy kredytu hipotecznego w złotych nr (...) z dnia 13 grudnia 2007 r. wynosiła 228.310,94 zł i obejmowała należność główną w kwocie 209.142,90 zł oraz odsetki w kwocie 19.168,04 zł. Pozwana oświadczyła, że uznaje roszczenie powódki w tym zakresie. W § 2 ust. 1 ugody pozwana zobowiązała się do spłaty części zadłużenia w łącznej

kwocie 43.200 zł w 36 ratach miesięcznych począwszy od czerwca 2012 r. do całkowitej spłaty tej części zadłużenia w dniu 31 maja 2015 r. w § 2 ust. 3 strony przewidziały, że pozwana była zobowiązana do dnia 10 maja 2015 r. do przedstawienia dokumentów sytuacji materialnej i podjęcia decyzji w sprawie spłaty pozostałej części zadłużenia (kwoty 185.110,94 zł). Aneksem do umowy ugody z dnia 28 czerwca 2012 r. strony zmieniły rachunek bankowy, na który pozwana była zobowiązana dokonywać wpłat.

Dowód: ugoda z dnia 28 czerwca 2012 r. (k. 97 – 103), aneks (k. 104) zeznania pozwanej złożone na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 roku (k191-192)

Od dnia 5 lipca 2012 r. do dnia 5 listopada 2016 r. pozwana dokonywała wpłat na rzecz powódki w różnych wysokościach na łączną kwotę 54.315,58 zł. Dnia 12 grudnia 2016 r. pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 2.400 zł, natomiast dnia 23 marca 2017 r. kwotę 1.200 zł.

Dowód: wydruk operacji na rachunku (k. 81 – 83), historia rachunku klienta (k. 79)

Na dzień 30 kwietnia 2017 r. zobowiązanie pozwanej względem powódki wynosiło 205.895,68 zł. Na powyższą kwotę składały się: kwota 148.827,32 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 12.524,35 zł tytułem odsetek karnych, kwota 44.544,01 zł tytułem odsetek umownych.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (k. 104 a).

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów.

Przedłożone w sprawie dowody z dokumentów, w tym dowód z wyciągu z ksiąg bankowych stanowiły dokumenty prywatne. Dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości dokumentów w trybie art. 253 k.p.c., a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Dokument urzędowy w postaci Odpisu Pełnego z Rejestru Przedsiębiorców dotyczący powódki, zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone.

Zeznania pozwanej Sąd uznał za wiarygodne w części dotyczącej, że pozwana wraz z mężem na poczet zawartej umowy wpłacała różne kwoty i że obecnie nie wie jaką kwotę już wpłaciła oraz, że czyniła starania aby porozumieć się z bankiem w zakresie spłaty zaciągniętego kredytu. Zeznania pozwanej nie miały jednak zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na rozprawie z dnia 25 stycznia 2018 r. Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego uznając go za spóźniony.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadka K. P. i uznał, że wszystkie istotne okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione, a kolejne wnioski dowodowe spowodują zbędną zwłokę w toku postępowania. Nadto sąd na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 r. przeprowadził dowód z przesłuchania pozwanej na okoliczności, na które miał być powołany ww. świadek.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana podniosła niweczący roszczenie zarzut przedawnienia, zatem w pierwszej kolejności Sąd dokonał analizy jego zasadności.

Wierzytelność z tytułu udzielonego kredytu jest wierzytelnością związaną z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej

- trzy lata. Natomiast w myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Niespornym między stronami było, że powódka pismem z dnia 22 grudnia 2010 r. wypowiedziała pozwanej umowę kredytu. Skutek wypowiedzenia nastąpił z upływem dnia 27 stycznia 2011 r., zatem z upływem tej daty należność z tytułu niespłaconego kredytu stała się wymagalna. Również z upływem tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia powódki względem pozwanej.

Między stronami niespornym również był fakt zawarcia ugody w dniu 28 czerwca 2012 r., na mocy której pozwana uznała w całości roszczenie powódki. W umowie pozwana zobowiązała się do dokonania do dnia 31 maja 2015 r. spłaty części zadłużenia w kwocie 43.200,00 zł. Natomiast w terminie do dnia 10 maja 2015 r. pozwana zobowiązała się do podjęcia decyzji w sprawie spłaty pozostałej części zadłużenia.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Uгода z dnia 28 czerwca 2012 r. zawierała oświadczenie pozwanej o uznaniu długu, niespornym pomiędzy stronami było, że zawarcie ugody stanowiło przerwanie biegu przedawnienia.

Strony interpretowały odmiennie zapisy dotyczące pozostałej do spłaty kwoty należności głównej oraz odsetek 185.110,94 zł. W ocenie pozwanej termin przedawnienia zapłaty powyższej kwoty zaczął biec od dnia 28 czerwca 2012 r. na nowo i upłynął w dniu 28 czerwca 2015 r., natomiast zdaniem powódki ugoda została zawarta jako umowa terminowa, zatem dzień 31 maja 2015 r. stanowi datę, od której rozpoczął bieg 3 letni termin przedawnienia.

W tym miejscu należy wskazać, że uznanie roszczenia przez dłużnika nie następuje tylko i wyłącznie poprzez oświadczenie wprost o uznaniu długu. Uznanie może występować w formie tzw. uznania właściwego i uznania niewłaściwego. Pierwsza forma uznania stanowi nieuregulowaną odrębną umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienia albo nieistnienia jakiegoś stosunku prawnego. Uznanie niewłaściwe jest natomiast określane jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2004 r. sygnatura V CK 346/03). Skutkiem niewłaściwego uznania długu, które miało miejsce w rozstrzyganej sprawie, jest przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c.). Skutek ten nie jest uzależniony od uznania długu w określonej wysokości. Wynika to między innymi z faktu, że uznanie niewłaściwe długu nie dotyczy faktów zewnętrznych, obiektywnych, lecz stanu wiedzy podmiotu składającego oświadczenie. Przy uznaniu niewłaściwym wystarcza, aby dłużnik uznał dług co do zasady (tak między innymi J. Ignatowicz, System prawa cywilnego, t. I, Wrocław 1985 s. 836). Uznanie niewłaściwe może więc dotyczyć także roszczeń, których wysokość nie jest jeszcze dokładnie ustalona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2005 r. sygnatura I CK 580/04). Dla skuteczności tzw. uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia. Istotne natomiast jest to, aby zachowanie zobowiązanego mogło uzasadniać przekonanie osoby uprawnionej, iż zobowiązany jest świadom swojego obowiązku, a w konsekwencji by mogło uzasadniać oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie na jego rzecz zostanie spełnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., sygnatura I CSK 457/09).

Oceniając, czy roszczenie powódki uległo przedawnieniu, Sąd miał na uwadze, że po zawarciu ugody, od dnia 5 lipca 2012 r. do dnia 23 marca 2017 r. pozwana dokonywała na rzecz powódki wpłat w różnych wysokościach, całość powyższych wpłat przekroczyła kwotę 43.200 zł, będącą przedmiotem ugody z dnia 28 czerwca 2012 r. Dokonywanie powyższych przelewów przez pozwaną stanowiło niewłaściwe uznanie długu – powodowało, że powódka mogła przewidywać spełnienie przez nią świadczenia, a w konsekwencji powodowało przerwanie biegu przedawnienia roszczenia. Reasumując, w dniu wniesienia pozwu roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu, zarzut podniesiony przez pozwaną okazał się nieskuteczny.

Niezależnie od powyższych rozważań, wskazać należy, że roszczenie powódki zostało zabezpieczone poprzez ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 217.150,00 zł oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 108.575,00 zł na

nieruchomości: działce gruntu o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 424,00 m², zabudowanej domem jednorodzinny w zabudowie bliźniaczej o powierzchni 130 m², położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Odpowiedzialność dłużników hipotecznych wynika z ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (kwhU). Zgodnie z art. 77 powyższej ustawy przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. Wobec ustalenia, że roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu na skutek uznania niewłaściwego dokonanego przez pozwaną, rozważenia dotyczące zabezpieczenia hipotecznego mają wyłącznie uboczny charakter.

Oceniając merytoryczną zasadność roszczenia powódki Sąd w dalszej kolejności wskazuje, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powódka zawarła z pozwaną umowę kredytu hipotecznego, na mocy której powódka zobowiązała się do udzielenia pozwanej kredytu w kwocie 217.150,00 zł, natomiast pozwana zobowiązała się do jego spłaty wraz z odsetkami w terminach określonych w harmonogramie spłaty. Pozwana podpisując umowę kredytową zobligowała się także do zapłaty dodatkowych odsetek z tytułu niespłaconego w terminie kredytu/raty kredytu.

Pozwana kwestionowała wyliczenia dochodzonej przez powódkę kwoty. Powódka przedstawiła jednak szczegółowe wyliczenia i wykazała, w jaki sposób naliczyła poszczególne części dochodzonego roszczenia.

Niezasadne okazały się zarzuty pozwanej dotyczące niewymagalności pozostałej kwoty objęte ugodą z dnia 28 czerwca 2012 r. (185.110,94 zł). Strony w umowie ugody ustaliły rozłożenie na raty terminu płatności kwoty 43.200 zł, natomiast decyzja w sprawie pozostałej do zapłaty kwoty miała zostać podjęta przez pozwaną do dnia 10 maja 2015 r. Powyższe zastrzeżenie zawarte w umowie nie powodowało, że kwota ta przestała być kwotą wymagalną. Dla możliwości jej dochodzenia powódka nie była zobligowana do wypowiedzenia ugody z dnia 28 czerwca 2012 r.

Podsumowując, wobec wykazania przez pozwaną wysokości roszczenia Sąd w punkcie 1 wyroku uwzględnił żądanie pozwu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 359 § 2¹ k.c.

Zgodnie z art. 481 § 2¹k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). W myśl art. 481 § 2² k.c. jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. W oparciu o art. 481 § 2³ k.c. postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Z uwagi na to, że pozwana na mocy zawartej umowy zobowiązała się do spłaty rat kapitałowo-odsetkowych, których płatność została wyznaczona na 10 dzień każdego miesiąca. Pozwana nie spłacała kredytu systematycznie, a zaprzestając spłat rat w określonej wysokości, na podstawie §5 ust. 1 zawartej umowy kredytu bank był upoważniony

do naliczania odsetek karnych od przeterminowanych rat kapitałowych w wysokości 1,5 stopy oprocentowania kredytu (§3 umowy). W związku z powyższym, powód wzywał pozwaną do zapłaty zarówno pismem z dnia 2 kwietnia 2010 roku, jak i pismem z dnia 8 grudnia 2010 roku, określając w pismach wymagalne zadłużenie pozwanej, należało uwzględnić żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia następującego po dacie sporządzenia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty. Jednocześnie Sąd wskazuje, że wysokość odsetek umownych zasądzonych od kwoty kapitału wprost wynikała z zawartej przez strony umowy, tym samym nic nie stało na przeszkodzie aby uwzględnić roszczenie powoda także w tym zakresie, wobec czego Sąd zasądził odsetki umowne i ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana przegrała niniejszy proces w całości, zatem była zobowiązana do zwrotu powódce całości poniesionych przez nią kosztów. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 10.295,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 10.800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Izabela Korpik